နတ်ဘုရားပုခက်
(The cradle series)
ဘာသာပြန် - ဇေနး (ရိုးရာ)
စာစဉ်-၄

အပိုင်း (၄၃)

*

အပြာရောင် အလင်းတန်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီး၊ လေထဲတွင် ပေထောင်ပေါင်းများစွာ အမြင့်၌ သူတို့ လွင့်မျောလျက်သား ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ တောင်ကြီး လေးလုံးက သူတို့ကို ဝန်းရံထားလေသည်။ တစ်လုံးက အလင်းရောင်ဖြင့် သရဖူဆောင်းထားသည်၊ တစ်လုံးက ခရမ်းရောင် သစ်ပင်များ ဝတ်ဆင်ထားသည်၊ တစ်လုံးက အနီရောင် ကျောက်တုံးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး၊ နောက်တစ်လုံးကတော့ အဟုန်ပြင်းသော မြစ်တစ်စင်းဖြင့် ရစ်ပတ်ထားလေသည်။

ဤနေရာက သူ၏ အိမ်ဖြစ်သော်လည်း၊ အထွတ်အမြတ် တောင်ကြား ကို ဤရှုထောင့်မှ နေ၍ သူ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့ချေ။ ၎င်းက အရမ်း ကို... သေးငယ်လွန်းလှသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ဆူရီရယ် က ထိုနယ်မြေကို တရားသူကြီး တစ်ဦးကဲ့သို့ အကဲခတ် ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

"အပြင်လောကရဲ့ စံနှုန်းတွေအရဆိုရင်၊ ရွှေအဆင့် အောက်က ဘယ်သူမဆို စွမ်းအားမဲ့တယ်လို့ သတ်မှတ်ခံရတယ်... ကျင့်ကြံသူ လို့တောင် အခေါ်ခံရဖို့ မထိုက်တန်ဘူး... မင်းရဲ့ တစ်ခုတည်းသော အခွင့်အရေး၊ ပြီးတော့ အဲဒါကလည်း အလှမ်းဝေးတဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခု ဖြစ်ပေမယ့်၊ ကျောက်စိမ်းအဆင့်ကို အမြင့်ဆုံးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဒီနေရာကနေ ထွက်သွားဖို့ပဲ..."

"တကယ်လို့ ကျွန်တော် ထွက်သွားခဲ့ရင်၊ ကျွန်တော်က..."

အဖြေက မဟုတ်ဘူး ဖြစ်မည်ကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ထိုမေးခွန်းကို မေးရန် သူ ကြောက်ရွံ့နေခဲ့သည်။

"... ကျွန်တော် ရွှေအဆင့် ဖြစ်လာနိုင်မလား..."

"မင်း ဖြစ်ရလိမ့်မယ်"

သူမက မြေပြင်ရှုခင်းများကို စိုက်ကြည့်နေရင်း ပြောလိုက်သည်။

"အဲဒါက မင်း စတင်ရမယ့် နေရာပဲ..."

သူ၏ အိမ်ကို စွန့်ပစ်ရမည်ဆိုသည်မှာ ဝမ်းနည်းစရာ တွေးတောမှုတစ်ခု ဖြစ်ပြီး၊ ထို အတွေးကြောင့် အလောတကြီး ကြောက်ရွံ့လာမှုကို သူ မငြင်းဆန်နိုင်ခဲ့ပေ။ သို့သော် ထိုအရာထက်ပို၍... သူ၏ ဝိညာဉ်က မြင့်တက်သွားလေသည်။ သူသည် ကောင်းကင်ဘုံမှ မသေမျိုး တစ်

ဦး ဖြစ်လာနိုင်ပြီး ကောင်းကင်ဘုံမှာ နေထိုင်ရ လိမ့်မည်ဟု သူမက ပြောလိုက်သကဲ့သို့ပင်။ သူ သည် ကျောက်စိမ်းအဆင့် သို့သာမက၊ ရွှေ အဆင့် ထက်ကျော်လွန်သော အဆင့်တစ်ခုသို့ပါ ရောက်ရှိရန် စွမ်းဆောင်နိုင်လေသည်။ ၎င်းမှာ အလွန်တောက်ပပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အိပ်မက် တစ်ခုဖြစ်ရာ၊ သူ သွားရောက် မထိတွေ့ရဲ လောက်အောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ရဲတင်းသော အိပ်မက်မျိုးကို မက်ရန် သူ ရဲပင်ရဲမည် မဟုတ်ချေ... သို့သော် ဆူရီရယ် ၏ စကားလုံးများမှာ ကံကြမ္မာ ကိုယ်တိုင်၏ စကားလုံးများပင် ဖြစ်လေသည်။

လင်းတုန်းသည် လေပေါ်တွင် ဒူးထောက်မရ နိုင်သဖြင့်၊ ခါးကို ညွတ်၍ အရိုအသေပေးလိုက် သည်။

"ဂုဏ်သရေရှိ မသေမျိုး ခင်ဗျာ... ဒီငယ်သား

အနေနဲ့ နောက်ထပ် အဖြေတစ်ခုလောက် ထပ်တောင်းဆိုပါရစေ... ကျွန်တော် တောင်ကြား ထဲကနေ ဘယ်လို ထွက်သွားရမလဲ..."

ဆူရီရယ် က လက်ကို ဇွေ့ယမ်းလိုက်ရာ၊ လင်းတုန်း၏ မြင်ကွင်းထဲတွင် အစိမ်းရောင် မီးရောင်လေးခုက မီးပြတိုက်များကဲ့သို့ လင်းလက်လာလေသည်။ အထွတ်အမြတ် တောင်ထွတ်တစ်ခုစီတိုင်းတွင် တစ်ခုစီရှိပြီး၊ မြဆီရောင် မီးပုံကြီးများကဲ့သို့ တောက်လောင်နေလေသည်။

"တောင်ထွတ် တစ်ခုစီတိုင်းမှာ ထွက်ပေါက်တစ်ခုစီ ရှိပြီး၊ အဲဒါတွေကို ကျောင်းတော်တစ်ခုစီက စောင့်ကြပ်နေကြတယ်..."

တိကျသော မှတ်ဉာဏ်တစ်ခုကို ရှာဖွေနေသည့်အလား သူမ တစ်ခဏမျှ တွန့်ဆုတ်သွားလေသည်။

"ဒါပေမဲ့ ထွက်သွားဖို့က အတော်လေး ခက်ခဲ

လိမ့်မယ်... တကယ်လို့ နည်းလမ်း တစ်ခု ရှိမယ် ဆိုရင်..."

သူမက ပခုံးပေါ်ရှိ တစ္ဆေလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ ၎င်းက ချက်ချင်းနီးပါး တုံ့ပြန်လေသည်။

[အနောက်မြောက်ဘက် ၉.၈ ကီလိုမီတာ]

စမားရတောင် ၏ တောင်စောင်းပေါ်တွင် ပိုမိုသေးငယ်သော အစိမ်းရောင် အလင်းစက်လေး တစ်ခု ပေါ်လာလေသည်။ သူတို့ကို ငုံထားသော မမြင်ရသည့် ပူဖောင်းကြီးက ရှေ့သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ တိုးထွက်သွားပြီး၊ လင်းတုန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်က မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်ရန် အလိုအလျောက် တုံ့ပြန်မှုဖြင့် တုန်လှုပ်သွားသော်လည်း၊ ဆူရီရယ် ကတော့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုနေသည့် အလား စကားပြောလာလေသည်။

"ဒီလောကကြီးထဲမှာ လမ်းစဉ် ပေါင်း သန်းနဲ့ချီ

ရှိတယ် လင်းတုန်း... ဒါပေမဲ့ အဲဒီအရာတွေ အားလုံးက တစ်ခုတည်းအဖြစ် အကျဉ်းချုံးသွား နိုင်တယ် ဆိုတာကို ဘယ်ပညာရှိ ကမဆို မင်းကို ပြောပြလိမ့်မယ်... မင်းကိုယ်မင်း တိုးတက် အောင် လုပ်ပါ..."

လင်းတုန်းသည် ဤအခြားကမ္ဘာမှ ဧည့်သည် အား စော်ကားမိမည်ကို အနည်းငယ် စိုးရိမ်နေ သေးသော်လည်း၊ သူ ရဲဝံ့စွာ ပြောလိုက်သည်။

"အဲဒါက လုံလောက်ပုံ မရဘူး..."

...

သူတို့သည် တောင်ကြီး၏ အရိပ်ထဲသို့ ဆင်းသက်သွားစဉ် တောင်ကြီးက အရှိန်ဖြင့် နီးကပ်လာလေသည်။ နွေရာသီ၏ အပူဒဏ် ရှိ နေသော်ငြား နှင်းကွက်များ ကျန်ရစ်နေသေးပြီး၊ ရောမ အလင်းကွင်းကြီးကို လက်လှမ်းမီ လုမတတ် နီးကပ်နေသည့် တောင်ထိပ်အနီးတွင်

နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကမ်းပါးကြီး တစ်ခု ရှိလေသည်။ ဆူရီရယ် သည် တုံ့ဆိုင်းနေခြင်းမရှိဘဲ အမှောင်ထုထဲသို့ သူတို့ကို ဦးတည်ဆင်းသက်သွားစေသည်။

ချောက်ကမ်းပါး၏ အောက်ခြေတွင်၊ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် လှည့်လည်သွားလာနေသော စစ်သည်တစ်ဦး၏ ပိန်ပါးပြီး စုတ်ပြတ်နေသော အသွင်အပြင်ဖြင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရပ်နေလေသည်။ သူမသည် သူနှင့် ရွယ်တူခန့် ရှိနိုင်ပြီး၊ ကလန်တိုင်းလိုလိုတွင် တွေ့ရလေ့ရှိသော ဖြူဖျော့သည့် အရေပြား၊ အမည်းရောင် ဆံပင်နှင့် နက်မှောင်သော မျက်လုံးများဟူသည့် အထွတ်အမြတ် တောင်ကြား ၏ ရုပ်သွင်လက္ခဏာများ သူမတွင် ရှိနေလေသည်။

သို့သော် သူမ ဝတ်ဆင်ထားသော ကျင့်ကြံသူဝတ်ရုံမှာ အမည်းရောင်ဖြစ်ပြီး သူသိထားသော

မည်သည့် ကလန် သို့မဟုတ် ကျောင်းတော် နှင့်မျှ မကိုက်ညီပေ၊ ထို့အပြင် သူမ၏ ခါးတွင် ဓားတစ်လက်ကို ချိတ်ဆွဲထားသည်... သို့သော် တံဆိပ်ပြား မရှိပေ။ သူမ၏ ဆံပင်များကို သင်တုန်းဓားဖြင့် ဖြတ်တောက်ထားသည့် အလား လုံးဝ ဖြောင့်တန်းစွာ ညှပ်ထားပြီး၊ တောက်ပသော အနီရောင် ကြိုးထူထူ တစ်ခွေကို ခါးပတ်ကဲ့သို့ ခါးတွင် ရစ်ပတ်ထားလေသည်။ သူမသည် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆက်ဆံခံထားရကြောင်း သိသာထင်ရှားသည်။ သူမ၏ ဝတ်ရုံများက စုတ်ပြဲကာ စွန်းထင်းနေပြီး၊ ဆံပင်များက ဖွာလန်ကြဲကာ ရှုပ်ထွေးနေပြီး၊ သူမ၏ အရေပြား လက်မတိုင်းတွင် သင်တုန်းဓားကဲ့သို့ ပါးလျသော အမာရွတ်များ ထပ်ခါတလဲလဲ ဖုံးလွှမ်းနေလေသည်။ ထို အမာရွတ် အများစုမှာ နှစ်ချီ ကြာမြင့်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း၊ အချို့ကတော့ ပန်းရောင်သန်း

နေကာ အသစ်စက်စက် ဖြစ်နေကြောင်း သိသာလေသည်။ သူမသည် သေမင်းကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် ချောက်ကမ်းပါး အောက်ဘက်သို့ စိုက်ကြည့်နေပြီး၊ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဓားကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

အစပိုင်းတွင်တော့ သူမက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်ဟု လင်းတုန်း ထင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ၏ အနောက်သို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ခြင်းက အမှန်တရားကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

သူမကို ရန်သူများက ထောင့်လှောင်ပိတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

စမားရတောင် မှ ကောင်းကင် ဂုဏ်သရေကျောင်းတော်သည် အဖြူနှင့် ရွှေရောင်ကို ဝတ်ဆင်ကြပြီး၊ ဤလူငယ် အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီး တစ်ဦးစီတိုင်း၏ လည်ပင်းတွင်

သံမဏိ တံဆိပ်ပြား များ ဆွဲထားကြလေသည်။ သူတို့ ရှစ်ယောက် ရှိသည်။ နှစ်ယောက်က လှံများ၊ နှစ်ယောက်က ဓားများ၊ နှစ်ယောက်က အလေးဆွဲထားသော ကွန်များကို ကိုင်ဆောင်ထားကြပြီး၊ ကျန်နှစ်ယောက်၏ လက်များကတော့ အလင်းရောင်များဖြင့် တောက်ပနေလေသည်။

[စမားရတောင်]

တစ္ဆေလေးက ကြေညာလိုက်သည်။

[ယီရင်၊ ဓားသူတော်စင် ၏ တပည့်။ အဆုံးမဲ့ ဓား လမ်းစဉ်]။

ဆူရီရယ် ရှေ့သို့ လျှောက်သွားချိန်တွင် မည်သည့် ခြေရာမျှ မကျန်ရစ်ခဲ့သော်လည်း သူမ၏ ဘွတ်ဖိနပ်များကတော့ နှင်းများပေါ်တွင် ဖွတ်ခနဲ မြည်သွားလေသည်။

"သူ့မှာ အထွတ်အမြတ် တောင်ကြား ကို

ကယ်တင်ဖို့ ကျွမ်းကျင်မှု မရှိနိုင်ပေမယ့်၊ အဲဒီက နေ ထွက်သွားဖို့ မင်းကို သူ ကူညီပေးနိုင်တယ်... သူ့ရဲ့ လမ်းညွှန်မှုနဲ့ဆိုရင်၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် စလုံး ဒီတောင်ကြားထဲကနေ အသက်ရှင်လျက် ထွက်သွားနိုင်ကောင်း ထွက်သွားနိုင်လိမ့်မယ်... သူ့မှာလည်း ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ လိုအပ်နေတဲ့ ကံကြမ္မာ တစ်ခု ရှိနေတယ်"

ကောင်မလေးသည် တိုက်ခိုက်ရန် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်း တက်လိုက်သည်။ အပြာရောင် လင်း လက်သွား၏။ မျက်တောင်တစ်ခတ် အကြာတွင် သူတို့သည် ခုနစ်နှစ်ပြည့် ပွဲတော် ၏ ပြိုင်ပွဲ ကွင်းပြင် အလယ်တွင် ရပ်နေကြသော်လည်း၊ လင်းတုန်းသည် အမည်းရောင် ဝတ်ဆင်ထား သော ကောင်မလေး၏ ပုံရိပ်ကို သူ၏ စိတ်ထဲ တွင် စွဲမြဲစွာ မှတ်သားထားလိုက်သည်။

ယီရင်၊ ဓားသူတော်စင် ၏ တပည့်...

သူမသည် သူ ရှေ့ဆက်ရမည့် လမ်းစဉ် ပင် ဖြစ်သည်။ ကောင်းကင် ဂုဏ်သရေ ကျောင်းတော် က သူ့ကို တောင်ပေါ်သို့ တက်ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်ပေ၊ ၎င်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ သူ ဝင်ရောက်ရန် အခြား နည်းလမ်းတစ်ခုကို ရှာဖွေရမည် ဟူ၍သာ ဖြစ်လေသည်။

ဆူရီရယ် က လေထဲသို့ ထပ်မံ မြင့်တက်သွားပြီး၊ တူညီသော သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသည့် မျက်နှာဖုံး အမူအရာဖြင့် သူမ၏ အောက်ရှိ အေးခဲနေသော ကျင့်ကြံသူများကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ သူမက လင်းတုန်းကို မကြည့်ဘဲ စကားပြောလိုက်သည်။

"တကယ်လို့ ဒီမှတ်ဉာဏ်တွေကို မင်းကို သိမ်းဆည်းခွင့် ပြုလိုက်မယ်ဆိုရင်၊ အဲဒါက မင်းရဲ့ ကံကြမ္မာကို ပြောင်းလဲပစ်လိမ့်မယ်... မင်းရဲ့ ဘဝက ပိုပြီး ခက်ခဲလာလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ပို

တိုတောင်းသွားဖို့ များတယ်... မင်းမှာ နောက်ဆုံး အခွင့်အရေး တစ်ကြိမ် ရှိတယ်... မင်း မေ့ပစ်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် မှတ်ထားမလား..."

ဤကဲ့သို့သော အရေးကြီးသည့် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုအတွက် သူ အချိန်ပိုယူ၍ စဉ်းစားသင့်သော်လည်း၊ သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဖြစ်နေလေပြီ။

"ကြီးမြတ်သူကို မေ့ပစ်ဖို့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ရွေးချယ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး... ဂုဏ်သရေရှိ မသေမျိုး ခင်ဗျာ..."

လင်းတုန်းက အရိုအသေပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ကြီးမြတ်သူက ကျွန်တော့်ရဲ့ အသက်ကို ပြန်လည် ရှင်သန်ခွင့် ပေးခဲ့တာပါ..."

သူမသည် အောက်ရှိ ငြိမ်သက်နေသော

မြင်ကွင်းကို စစ်ဆေးနေဆဲ ဖြစ်သော်လည်း၊ သူ၏ စကားများကြောင့် သူမ ပြုံးလိုက်သည်။ အဖြူရောင် သံချပ်ကာ လက်ချောင်းများက သူမ၏ ညာဘက်လက်ရှိ မီးခိုးငွေ့ ကြိုးတန်းများကို တီးခတ်လိုက်လေသည်။

"ဒါဆိုရင် သေချာ ကြည့်ထား။ ဒါက မြင်ရခဲတဲ့ မြင်ကွင်းမျိုးပဲ..."

အပြာရောင် လင်းလက်သွားပြီး၊ အရာအားလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားကာ၊ အချိန်က နောက်ပြန် ပြေးလေတော့သည်။

***